

Preek Dankzegging en voortzetting Heilig Avondmaal, Capelle-Schollevaar, 17 juni 2012, 16.00 uur
Thema: 'Heiligen ervaren Gods kracht' naar aanleiding van Handelingen 9: 32-43 (kern: vers 32)

1. Twee opstandingswonderen bij de 'heiligen'

In het stuk dat we hebben gelezen gaat het over twee wonderen: de genezing van de verlamde Eneas, en de opstanding van de overleden Dorkas. Twee keer horen we hetzelfde bevel: 'Sta op!' Het gaat om een *man* die opstaat uit zijn verlamming, en om een *vrouw* die opstaat uit de dood. En er is nog een bijzonder tweetal in dit bijbelgedeelte. Als u een bijbel bij zich heeft, kijkt u dan maar mee: in vers 32, daar staat: 'Toen Petrus door het land reisde, kwam hij ook bij de heiligen die in Lydda woonden.' Dat woordje 'heiligen', dat is een opvallend woordje. In het Nieuwe Testament komt het af en toe voor, en met het woord 'heiligen' worden dan de christenen aangeduid, de gemeenteleden. En nu is het opvallend, datzelfde woordje 'heiligen' komt ook terug in dat tweede verhaal, over de opstanding van Dorkas. Vers 41:

'Petrus nam Dorkas bij de hand en hielp haar overeind, en toen hij de heiligen en de weduwen weer binnengeropen had, liet hij hun zien dat ze weer leefden.' Dus het gaat in dit bijbelgedeelte om twee wonderen, twee keer een opstanding, die plaatsvindt temidden van de heiligen. En nu hebben wij vandaag het Heilig Avondmaal gevierd, en ik vroeg me af: wat heeft het Heilig Avondmaal te maken met heiligen die de opstandingskracht van Jezus ervaren? Maar laten we eerst even teruggaan naar het verhaal zelf. Het gaat hier over Petrus. Eerder in Handelingen 9 ging het over Saulus, maar nu verplaatst Lukas, de schrijver, de spotlights naar Petrus. Petrus trekt door het land, en hij komt dan in Lydda. Lydda, dat heet nu Lod, en dat is vlakbij de luchthaven van Tel Aviv. En daar in Lydda, in Lod, is een man die al acht jaar verlamd op bed ligt. Acht jaar, verlamd op bed. Als je je dat even probeert in te denken... in een tijd zonder waterbedden, zonder luchtgeveerde matrassen... Als je alleen al aan de doorligplekken denkt, die Eneas gehad moet hebben, dan word je al helemaal naar van medelijden.

En dan zijn er dus maar een paar woorden nodig om aan die acht jaar van ellende, van pijn, een einde te maken: 'Eneas, Jezus Christus geneest u! Sta op en breng nu zelf uw bed in orde!' Het is ene bevel, en Eneas gehoorzaamt! Lukas schrijft: 'Onmiddellijk stond hij op!'

2. Door wonderen brengt God mensen tot geloof

Van dat wonder gaat een enorme roep uit. 'Alle inwoners van Lydda en van de Saronvlakte zagen wat er gebeurd was en bekeerden zich tot de Heer.' Als je dit zo leest, dan kun je daarnaar gaan verlangen, vindt u niet? Dat er meer wonderen gebeuren! Maar wat is nou een wonder in de Bijbel? Een wonder, dat is een teken! Een signaal dat God aan het werk is! Die genezing van Eneas, daarmee opent God de deuren voor het Evangelie. Je kunt natuurlijk over gebedsgenezing en zo heel veel gedachten hebben. Je kunt je afvragen of gebedsgenezing moet plaatsvinden in grote genezingsdiensten. Je kunt je afvragen of gebedsgenezers soms niet onzorgvuldig omgaan met gevoelens van mensen. Ik moet u zeggen: ik heb veel meer vragen dan antwoorden. We moeten niet te snel oordelen over datgene wat gedaan wordt in de naam van Jezus Christus.

Maar ik wil hier nu vanmiddag vooral deze vraag in het midden leggen: gaat het in al onze discussies over gebedsgenezing vaak niet teveel over de genezing als zodanig? In de Bijbel is die genezing op zichzelf wel belangrijk, maar die genezing is vooral een teken van Gods macht! Die genezing is vooral: verkondiging van het Woord van God! Het is verkondiging met woorden, en het is verkondiging met daden.

In India en Sri Lanka komen veel mensen tot geloof. En als je nu vraagt aan de plaatselijke predikanten en priesters hoe dat komt, dan zeggen ze: 'Dat komt door de gewone dingen, de *usual things*: mensen maken een wonder mee, er wordt iemand genezen, en dan komen ze tot geloof!' Om dié reden kan ik er heel erg naar verlangen dat er meer wonderen gebeuren, tekenen, waardoor mensenharten opengaan voor het Evangelie! Dat is wat we hier zien gebeuren, in Lydda. Eneas wordt genezen en een enorme menigte mensen komt tot geloof.

19 kilometer verderop ligt Joppe (nu: Jaffa). Daar wonen in de tijd van Petrus heel veel weduwen. Hoe komt dat? Nou, dat was hier vroeger ook zo, in Katwijk, en Scheveningen, en Arnemuiden: de mannen gingen de zee op, om te vissen, en regelmatig kwamen ze niet meer terug, omdat hun schip was vergaan in de golven.

En temidden van al die weduwen woont Dorkas. In het Aramees heeft ze Tabitha, dat betekent hetzelfde als Dorkas: 'hinde' of 'gazelle'. En Dorkas, dat is een schat van een mens! Heel Joppe kent haar, en heel Joppe houdt van haar! Kennelijk kan zij goed naaien. En die gave gebruikt ze in de dienst van God. Ze heeft ontdekt, dat het leven veel rijker wordt als je gééft, dan wanneer je naar jezelf toe haalt. Zo gaat ze in de voetsporen van Jezus, in een leven van dienstbaarheid. Wat geweldig als je zó christen bent! Maar dan opeens gebeurt er een ramp. Dorkas wordt ziek en ze sterft. Dat is een enorme klap voor heel Joppe! De dood grijpt altijd diep in, maar bij sommige mensen heb je het gevoel: 'Dit kan gewoon niet! Dit mag niet!' Dat is kennelijk ook bij Dorkas zo, want haar christelijke vrienden, haar broeders en zusters, die nemen een heel bijzonder besluit: ze sturen meteen een paar boodschappers naar Petrus, die nog in Lydda is, die 19 kilometer verderop. En dan staat er ook nog een bijzonder detail: ze leggen het lichaam van Dorkas in het bovenvertrek.

Als u misschien al langer christen bent en vertrouwd bent met de Bijbel, dan gaan er nu misschien wel een paar bellen rinkelen. Want twee keer eerder is er een verhaal over iemand die sterft, en dat dan het lichaam in de bovenkamer wordt gelegd en dat er vervolgens een man van God bij wordt gehaald. En dat zijn Elia en Elisa, u kunt die geschiedenissen vinden in 1 Koningen 17 en in 2 Koningen 4. Deze 'heiligen', deze Joodse christenen in Joppe, messiasbelijdende Joden zijn het eigenlijk, die leven dus héél dicht bij de Bijbel. Zij weten: 'Elia en Elisa hebben allebei in de kracht van God iemand uit de doden opgewekt. En nu mogen wij leven als volgelingen van Jezus Christus, die Zelf doden opwekte, en ook Zelf uit de doden opstond! Wij volgen een Heiland met opstandingskracht! Zou het dan voor God onmogelijk zijn, om deze onmisbare vrouw op te wekken?'

Dan, inderdaad, komt Petrus aan in Joppe. Hij is heel kordaat. Vers 40: 'Petrus stuurde iedereen weg, waarna hij knielde om te bidden. Na het gebed draaide hij zich om

naar het lichaam en zei: "Tabita, sta op!" Ze opende haar ogen, en toen ze Petrus zag ging ze rechtop zitten.' Een dode staat op! In die gemeenschap van de heiligen is er dus opstandingskracht! Dat woordje, 'opstaan', dat komt in het bijbelboek Handelingen ontzettend vaak voor. Dat woordje 'opstaan' is een codewoord. Als Lukas vertelt dat iemand opstaat, dan gaat het er niet zomaar om dat iemand van de grond omhoog komt, nee, dan is er nieuw leven! Dat is de opstandingskracht van Jezus Christus. Paulus schrijft in Filippenzen 3: 10: 'Ik wil Christus kennen en de kracht van Zijn opstanding ervaren!' In Lydda en in Joppe zijn heiligen, en die heiligen ervaren de kracht van de opstanding. En ook in Joppe komen er veel mensen tot geloof. Vers 42: 'Dit voorval werd in heel Joppe bekend en velen gingen in de Heer geloven.'

3. God, onze God, is de Almachtige!

Wat moeten wij nu met dit verhaal? Misschien denkt u wel: 'Ik ben geen heilige, en ik ervaar die kracht van de opstanding niet!'

Maar weet u wat de Bijbel zegt? Als je gelooft in Jezus Christus, dan ben je wel dégelijk heilig! Een heilige, dat is iemand die apart gezet is door God Zelf om bij Hem te horen. De Heilige God roept mensen in Zijn nabijheid. En als je in Zijn nabijheid komt, dan ben je afgezonderd van de wereld. Je bent anders. Je bent heilig. Geheiligd door het bloed van Jezus Christus. Door dat Hij Zijn lichaam en bloed heeft gegeven, ben je gekocht en betaald. Je hoort bij Hem.

En nu voelt u meteen aan waarom we juist dit bijbelgedeelte lezen in een dankdienst voor het Heilig Avondmaal. Het Heilig Avondmaal is heilige grond. En daar, aan die heilige maaltijd, zijn we eraan herinnerd dat wijzelf heilig zijn. Heiligen, omdat we geheiligd zijn door het lichaam van Christus (met als symbool het brood), en door het bloed van Christus (met als symbool de wijn).

Als u hebt deelgenomen aan het Heilig Avondmaal, mag u nóóit meer zeggen: 'Ja, maar ik ben geen heilige!' Want u bent het wel! U behoort tot de gemeenschap der heiligen. En in die gemeenschap van heiligen is de heilige God aanwezig! In dit bijbelgedeelte, wordt duidelijk wat het betekent om een heilige te zijn: verbonden zijn met de meest oneindige Krachtbron die je maar kunt bedenken! In ons midden is de almachtige God! Met Hem, met de Heilige van Israël, zijn wij verbonden. En met de Heilige Geest zijn wij vervuld. Als we geloven in Jezus Christus is dat onze identiteit: we mogen heiligen zijn!

4. Heb veel verwachting van de heilige God!

En wij eren God dus niet, als we weinig verwachting hebben van Hem. Wij eren God niet met een soort voorzichtig, risicoloos christen-zijn. De kerk in West-Europa is daaraan ten onder gegaan: een gebrek aan geloof! Kaj Munk, predikant in Denemarken, verzetsstrijder in de oorlog, doodgeschoten door de Nazi's in 1944 – Kaj Munk heeft veel toneelstukken geschreven. In 1926 schreef hij 'Het Woord'. In dat toneelstuk overlijdt een jonge vrouw, Inger. Ze wordt in een kist gelegd. En om die kist heen staan aan het eind van dat toneelstuk allerlei mensen. Haar man Mikkell, en haar schoonvader, een oude boer. Er staat een dokter bij, die alleen maar gelooft in wat je met je verstand kunt beredeneren. Er staat een dominee, die precies weet hoe je de christelijke leer moet uitleggen. Er is een evangelist, die het allemaal prachtig kan vertellen. En er is een gek. Dat is Johannes, de zwager van de overleden Inger. Johannes is zijn verstand kwijt sinds zijn

verloofde is omgekomen bij een ongeluk. Johannes denkt dat hij Jezus is. Iedereen wil Johannes eigenlijk weg hebben, want hij zegt rare dingen. Daar, bij die kist, daar zegt Johannes: 'Jullie zijn geen echte christenen! Jullie geloven niet echt in het Paaswonder, in de opstanding! Waarom vertrouwen jullie niet op God? Waarom vragen jullie niet om de opstanding van Inger?!' Iedereen loopt zich te ergeren. Mikkell zegt: 'Wat sta je daar nou te schreeuwen, over het lijk van mijn vrouw heen?' En de evangelist zegt: 'Er staat in de Bijbel: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.' De oude boer zegt: 'Het is allemaal waar wat je zegt, maar het is zo moeilijk.' De dominee zegt: 'Wonderen komen niet meer voor, dat moet je anders zien.' En de dokter zegt: 'Johannes, kijk uit voor je zenuwen.'

En dan, terwijl ze om die kist heen staan, is er een kind, een nichtje van Johannes, de kleine Maren, die zegt: 'Kom, oom, gauw dan toch!'

De dominee protesteert, en iedereen is ontzet, maar wat zegt Johannes? Hij keert zich tot dat dode lichaam en zegt: 'In de naam van Jezus Christus, die opstond uit de doden, zo waarlijk als God dat wil: keer terug tot het leven. Ik zeg u, vrouw: sta op!' En terwijl iedereen als aan de grond genageld staat, gebeurt het wonder: Inger komt omhoog uit de kist, ze staat op!

Toen dit toneelstuk voor het eerst was opgevoerd, stond heel Denemarken op z'n achterste benen. Wat dácht die Kaj Munk wel? Dat God écht doden kon opwekken? Nou, dat zou hij dan zelf als dominee maar eens moeten doen! Iedereen sprak er schande van, zo'n toneelstuk!

Maar juist met dit stuk legde Kaj Munk precies de vinger op de zere plek: geloven wij werkelijk in een almachtige God? Nemen wij werkelijk de Bijbel serieus? Of leven we in twee werelden? Als we uit de Bijbel lezen geloven we wat daar staat. En als we dan weer in het gewone leven komen, dan rekenen we helemaal niet meer met de kracht van God. U denkt misschien: 'Moeten we dan voortaan, als iemand is overleden, ook gaan bidden om een opstanding?' Dat is een heel spannende vraag! Kijk, ook in de Bijbel komt opstanding uit de dood maar een paar keer voor. Het is een wonder dat God maar héél, héél af en toe doet. Maar het gebeurt wel, ook vandaag de dag. In grote, grote uitzonderingen.

Wat we vooral mogen leren uit Handelingen 9, en wat Kaj Munk heeft willen zeggen, dat is dit: wij zijn heiligen. We zijn verbonden met de heilige God Zelf. Het Heilig Avondmaal is een herinnering daaraan. Beseffen we wel wat dat betekent? Dat God de Almachtige is? Natuurlijk: ook al bidt je om genezing, niet iedereen wordt genezen. Niet alle wonderen waar wij om bidden gebeuren. Maar geloven we wel dat God ze kán doen? Als we dat geloven, dan geeft dat vertrouwen. God kán het, en als Hij dan toch een andere weg kiest, dan heeft Hij daar een bedoeling mee.

Verwachten we veel van God? Of verwachten we eigenlijk niets? William Carey, één van de grootste zendelingen uit de geschiedenis, zei: 'Verwacht grote dingen van God, onderneem grote dingen voor God.'

We hebben een grote God! Een almachtig God! Een heilig God! En daarom is er al reden, voor ons als heiligen, om te bidden! Want als God Zijn Zoon Christus heeft laten opstaan uit de dood, dan is voor die opstandingskracht niets onmogelijk!

Amen.